

- МАРИЯ: Защо не?
- ОЖИЕ: Не вярвам да ме пуснат.
- МАРИЯ: Ожие... Отдавна бях намислила нещо. Днес е най-удобния миг да го сторим. Аз ще ти помогна да избягаш, Ожие. Искаш ли?
- ОЖИЕ: Мадам!...
- МАРИЯ: Слушай тогава! Като отидем на Орловец аз ще кажа, че съм забравила кесията с парите си, пък на връщане искам да се отбия в една тъкачница. После ще те пратя в палата. А ти ще свиеш през Големия камък към Хемските планини.
- ОЖИЕ: Мадам... Но царят? Той ще ви накаже...
- МАРИЯ: Сега той не би посмял да прави голяма крамола. Трябва да използваме именно този миг, защото никой не знае какво ще бъде разположението му утре.
- ОЖИЕ: По вечерта ще трябва да мина планинския проход.
- МАРИЯ: Вземи тези пари. Ще караш най-бързия бяг... Колкото можеш по-бързо. Ще вземеш моя кон. Сега да вървим.
- /Излизат./

7 с ц е н а

Орловец. Гората.

/Радул крачи назад-напред в очакване.

Идва Мария./

- МАРИЯ: Не си ли заминал за Средец?
- РАДУЛ: Защо те нямаше толкова дни? Идвах всеки ден тук да те чакам!

/Двамата се прегръцат./

- МАРИЯ: Никого не пускаха да пристъпи навън от крепостта.
- РАДУЛ: Толкова много се безпокоях!
- МАРИЯ: Колко много се тревожих и аз. Но защо ми казаха, че